

Ik zal je iets over mezelf vertellen. Mijn naam is Ben en ik ben **MILJARDAIR**. Een heel **ECHTE** miljardair!

Vaak zeggen mensen die ineens rijk zijn dingen als 'Ik kan het niet geloven!' en 'Ik had nooit gedacht dat mij dit zou overkomen!'

Nou... ik kan het wel geloven.

En ik wist dat het me zou overkomen.

Omdat ik het had gepland.

Ik was van plan om de rijkste tienjarige van de wereld te worden.

En weet je?

Het heeft **GEWERKT**.

Oké, ik ben nog niet echt een miljardair.

Maar ik word steeds **RIJKE**.

Dit is mijn dagboek waarin staat hoe dat is gelukt.

Ben je nieuwsgierig?

Lees verder als het antwoord **JA** is (en als je wilt weten wat een mangoest is...).

Het verbaast me niets dat een grote uitgever mijn **DAG-BOEK** wil publiceren.

Er zijn natuurlijk heel veel kinderen die rijk willen worden. Maar gaat het ze ook lukken?

Mensen vragen me vaak hoe het allemaal is begonnen. En dat wil jij vast ook weten...

Nou, ik zal het je vertellen. Het begon allemaal toen mijn moeder een **SMERIGE** oven-schotel vol groenten maakte.

Het was niet te eten. Toen mijn moeder het op de keukentafel voor me neerzette, keek ik naar het bord en zei ik niets.

Ik bedoel, zelfs de kantinejuffrouw op school, die altijd van die kleffe broccoliburgers maakt, mag zoiets niet serveren.

'Wat is er, Ben?' vroeg mijn moeder.

Mama kreeg een **RARE** blik in haar ogen, alsof ze elk moment kon gaan huilen.

Dus vroeg ik om ketchup.

Ik wachtte.

Mama vindt het niet leuk als je om zout of ketchup vraagt voordat je het eten hebt geproefd.

Dat vindt ze een **BELEDIGING** voor de kok.

Maar ik moest iets, want ik wist zeker dat de damp die van het eten kwam me blind zou maken.

Mama knipperde met haar ogen, en toen knipperde ze nog een keer. Mijn moeder moppert of schreeuwt niet... Ze **HUILT** (en dat is veel erger).

Toen ik negen was, heb ik eens de fout gemaakt om te zeggen dat ik niet wilde dat ze mijn hand vasthield toen we voor de school de straat overstaken, en ze begon zo hard te huilen dat de klaar-over haar bord liet zakken om mijn moeder te troosten.

De klaar-over kijkt me nog steeds vreemd aan als ze me ziet, en ik weet zeker dat ze me de allerslechtste zoon van de wereld vindt.

Ik probeerde iets te verzinnen om te zeggen voordat de tranen over mama's gezicht begonnen te stromen. Maar toen glimlachte ze en pakte ze de ketchup uit de koelkast.

Het had eindelijk een keer gewerkt. Ik kreeg mijn ketchup én mama begon niet te huilen – dubbele winst.

Ik keek omlaag naar die **VRESELIJKE** groenteschotel... en toen drong het tot me door.

Ik moest hem wel opeten.

Mama was **GOEDKOPE GERECHTEN** gaan maken toen papa al ons geld kwijt was geraakt. Daarover later meer.

‘Mag ik mijn eten bij papa in de woonkamer opeten?’ vroeg ik.

Mama keek alsof ik haar een klap in haar gezicht had gegeven. Dit was nog veel erger dan haar beledigen door om de ketchup te vragen.

‘Wil je niet samen met mij eten?’ vroeg ze en haar lip begon te trillen.

Eigenlijk wilde ik wel graag samen met haar eten, omdat ze naar haar dagelijkse misdaad-podcast luisterde. Ik mocht van haar niet naar programma’s over moorden op tv kijken, maar ze vond het blijkbaar niet erg als ik ernaar luisterde in de keuken.

Mama is schrijver, dus ze luistert ernaar voor haar werk. Ze krijgt er nog niet voor betaald, maar ze wil **ECHT** graag een keer een boek uitbrengen. Dat is haar droom. Mama werkte in de supermarkt voordat ze **BABY ANGEL** (ja, zo heet mijn zusje echt) kreeg, maar nu zorgt ze voor mijn zusje en schrijft ze een boek.

Mama zegt dat schrijven ontspannend is. Ze haalt diep adem en schrijft wat er in haar opkomt.

Ik mag het niet lezen, maar volgens tante Gemma is het heel goed.

Papa vindt het allemaal een beetje te duister.

Maar goed, eigenlijk wilde ik helemaal niet bij papa in de woonkamer gaan zitten, omdat we niet tegen hem praten. Mama niet, ik niet en mijn zusje Baby Angel ook niet (en niet omdat ze nog niet zo goed kan praten). Maar ik wilde WEL heel veel ketchup op dat vieze eten doen.

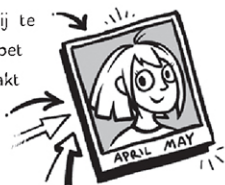
Ik zei tegen mama dat ik wel samen met haar wilde eten, maar dat papa naar een programma keek dat ik wilde zien (maar niet heus) en dat ik op de bank wilde zitten omdat mijn rug zeer deed (en dat laatste was echt waar, omdat April May in de gymles bij slagbal keihard tegen me aan was gebotst).

April May is zo'n meisje dat overal goed in is, maar ze gedraagt zich niet alsof ze beter

is dan alle anderen (zoals sommige meisjes in mijn klas wel doen).

Ze doet niet haar best om erbij te horen, zoals alle andere meisjes. Ze doet gewoon haar eigen ding (en dat maakt haar juist populair).

Maar April May wil wel **PER SE** winnen met slagbal!

Mama dacht even na en zei toen: 'Nou vooruit dan.'

Ik bleef heel even zitten, voor het geval er nog tranen zouden komen.

Maar ze zette haar podcast aan en de woorden **'VIER AFGEHAKTE VINGERS'** galmden door de keuken.

Dat leek me een goed moment om weg te gaan.

Papa's ogen werden groot toen ik met mijn bord de woonkamer in liep.

Hij zei niets, maar klopte naast zich op de bank met een grijns alsof hij de loterij had gewonnen.

Ik had geen idee naar welk programma hij zat te kijken.

Ik ging zitten en goot een **DIKKE** laag ketchup over mijn eten.

En toen nog een **TWEEDE** laag.

Papa keek naar de fles en toen naar mij.

Normaal zou hij er echt iets van hebben gezegd als ik zoveel ketchup gebruikte. Te veel suiker, bla bla bla.

Maar als je al het **SPAARGELD** hebt uitgegeven aan een **MANGOESTENBOERDERIJ** en je gezin nooit meer op vakantie kan (zelfs niet naar die stacaravan die naar braaksel rook), mag je niet zeuren dat je zoon alle ketchup opmaakt, of wel soms?

Ik dacht aan wat ik mama een paar weken geleden aan de telefoon tegen tante Gemma hoorde zeggen: 'Hij heeft het allemaal opgemaakt! **ALLES!** We hebben jarenlang gespaard. Dat geld was voor de huur en noodgevallen! En nu is het weg... en hebben we een **MANGOESTEN-BOERDERIJ!**'

We wisten niet eens wat een mangoest was.

Papa zei dat hij **WEL** wist wat een mangoest was, maar toen mama hem een potlood gaf en zei dat hij een mangoest moest tekenen, kon hij dat niet.

Ik vroeg mijn vriend Bilal om het te proberen, maar hij tekende een raar gezicht dat eruitzag als iemand met heel veel wimpers en een grote, verbaasde O als mond.

Blijkbaar probeert hij een nieuwe stijl uit die ze **ABSTRACT** noemen. We hadden op school les gehad over abstracte kunst en dat vond hij inspirerend.

Hij is een beetje apart, mijn vriend Bilal.

Maar goed, het maakte niet uit wat een mangoest was, want de boerderij waar mijn vader al ons geld in had gestopt, bleek helemaal niet te bestaan.

Hij was **OPGELICHT**.

En nu hadden we...

GEEN GELD,

GEEN VAKANTIE

(en **GEEN MANGOESTENBOERDERIJ**).

Papa vertelde dat hij de boerderij (die **NEP** bleek te zijn) had gekocht van een kerel op zijn werk (die op mysterieuze wijze verdween zodra papa had betaald). En dat niemand (zelfs de politie niet) hem had kunnen opsporen.

Eerlijk gezegd denk ik niet dat de politie heel hard zoekt, want toen mama 112 belde en de politie naar onze flat kwam, leek het er niet op dat ze mijn vader geloofden.

Ze bleven vragen of het een grap was en waarom iemand al zijn spaargeld zou weggeven aan iemand die hij pas net kende. **EN** ze bleven vragen wat een mangoestenboerderij was.

Papa legde uit dat we nu de eigenaren waren van een stuk grond waar niets op stond.

Papa is er een paar weken geleden met ons naartoe gereden, en zo ontdekten we dat hij was opgelicht.

Hij wilde er met ons op vakantie.

Mama zei dat er geen huis of caravan was, en niet eens een toilet.

Maar volgens papa konden we zelf een kampeerplek maken.

In het begin was het nog best leuk. We deden spelletjes en roosterden marshmallows.

Toen werd het koud en ging het kampvuur uit en kreeg papa het niet meer aan. En we hadden geen geld om naar een restaurant te gaan, dus moesten we koude bonen uit een blik eten en allemaal in een kleine tent slapen met Baby Angel, die de hele nacht snurkte!

Maar goed, papa probeerde aan de politie uit te leggen wat een mangoest was. Ik denk dat ze meer aan de waskrijttekeningen van Baby Angel hadden gehad.

En toen schreeuwde mama: **'JE BENT ZELF EEN MANGOEST, PATRICK!'**

Dat was het moment dat de politie wegging en mama met Baby Angel naar tante Gemma vertrok omdat ze zei dat ze papa even niet meer wilde zien.

En ik ging naar mijn kamer om 'mangoest' te googelen, want ik had geen flauw idee wat dat was. Mocht je het willen weten, dit is hoe een mangoest eruitziet:

Maar goed... terug naar die groenteschotel.

Als mama niet zo ontzettend vies had gekookt, was ik nooit bij papa in de woonkamer gaan zitten.

En dan zou ik niet hebben gekeken naar wat er op tv was.

Dus ik ben eeuwig dankbaar voor die groenteschotel.

Want het programma waarnaar mijn vader keek, heeft mijn **LEVEN** veranderd.

